

[Hanne Reintoft.]

ning af skat af de 3 milliarder kr. vil være tale om marginalskat, er det nok i underkanten, hvis vi skønner, at halvdelen af beløbet skulle være indbetalt i skat, altså 1½ milliard kr. Nu er der jo tilmed det, at disse 1½ milliard kr. er forblevet som disponibel købekraft hos de pågældende skatteydere, og det er jo ikke lønmodtagerne, som ministeren sikkert godt ved, der har haft denne ekstra købekraft; man behøver altså ikke at begynde at afvæne lønmodtagerne med at bruge den købekraft, de har til rådighed, det er andre steder, man skal sætte ind. Der er nok ikke tvivl om, at det er helt andre samfundsgrupper, der i meget væsentlig grad har været med til at påføre landet det valutatab, vi har lidt, og der burde være sikret helt andre muligheder end de eksisterende for at hindre det.

Men det mest alvorlige i spørgsmålet om de skattefri indtægter er selvfølgelig de ca. 10 milliarder kr., der aldrig vil blive beskattet, hvis der ikke gennemføres afgørende ændringer i skattelovgivningen, og hvis ikke kontrolløven skærpes og først og fremmest overholdes og udnyttes i sin fulde konsekvens. Det er sagt af andre end mig; men det kan jo ikke siges tilstrækkelig mange gange, hvis man ikke vil gøre det.

En del af de 10 milliarder kr. er direkte skattesnyderi, og resten er mere eller mindre lovlige skattefiduser. Der er f. eks., som også andre har været inde på, tale om ekstraordinære afskrivninger, der intet har med sliddet på produktionsmidler o. lign. at gøre. Når der kan afskrives 30 pct. på købesummen af et skib, straks når kontrakten med et skibsværft er skrevet, og måske år før skibet løber af stabelen, så er der tale om en afskrivning, der ikke har noget som helst med noget slid at gøre, det kan enhver tænke sig. Der kan også være tale om henlæggelser til de såkaldte investeringsfonds, og om disse fonds hedder det i en henvendelse fra en af vore store banker, Handelsbanken, til erhvervslivet — man må sige, det lyder fristende, hvis man var velhaver — jeg citerer:

„Investeringsfonds er et supplement til afskrivningsreglerne. De kan reducere virksomhedens skattemæssige overskud ved at afskrive forlods på visse driftsmidler og andre aktiver; de har planlagt at

ville anskaffe, men endnu ikke har anskaffet.“

Op under den lovende overskrift:

„De skal kun betale det halve, men får det fulde skattefradrag“

— jeg har pjecen her — gør Handelsbanken endvidere opmærksom på, at man til investeringsfondskontoen kun behøver at indbetale det halve af det beløb, man i sit regnskab opfører som værende henlagt til investeringsfonds, men alligevel får man skattefradrag af hele beløbet. Man kan også vente med at indbetale beløbet, indtil man har oversigt over det pågældende års regnskab, så man ligefrem har tid til at skønne, hvad man i år har tænkt sig at have lyst til at unddrage skattevæsenet — med Handelsbankens og finansministerens elskværdige mellemkomst.

Nu ville det være en historisk begivenhed, hvis finansministeren svarede mig på et konkret spørgsmål, men jeg vil faktisk meget gerne høre finansministerens mening om denne fremgangsmåde, om han mener, det er noget, der tjener den jævne dansker, den jævne lønmodtager, det almindelige menneske. Jeg tror nok, det udelukkende er de velbøjgede, der kan bruge disse fiduser, og hvad de på den måde unddrager samfundets fælles kasse, må så betales af de lønmodtagere, der beskattes af hver en øre, de tjener.

Vi har som sagt set millionærer, skibsejere med millionindtægter, der ved hjælp af disse metoder kan unddrage sig enhver skattebetaling. Den enlige moder må f. eks. betale skat af de penge, hun betaler for at have sine børn i vuggestue eller børnehave, selv om det udtrykkelig i vor lovgivning hedder, at udgifter, der er nødvendige for at opnå at sikre indtægten, er fradragsberettigede. Uden udgiften til børneinstitutionen kan en enlig moder f. eks. hverken opnå eller sikre sin indtægt, men bestemmelsen gælder ikke for hende, men derimod for den direktør, der finder det nødvendigt at invitere en forretningsforbindelse på restaurant for at opnå en forretningsaftale. Nu aner jeg ikke, om finansministeren interesserer sig for enlige mødre, men jeg skulle synes, at sammenligningen i og for sig var ret sigende om, hvordan vor skattelovgivning er.

En skattelovgivning, der hviler på sådanne principper, er jo fuldstændig i velhavernes interesse, i de besiddendes interesse,